

Szerkesztői jegyzet

A szerkesztő folyton levelet ír, gyakran majdnem ugyanazt a levelet sokadszorra. Arra gondoltam, ezek a levelek érdekelhetik olvasóinkat is, egyrészt, mert láthatják a szellemi történetet, ami a lap mögött zajlik, másrészt, aki olvasó, az holnap már szerző, s hátha talál a levelekben inspirálót, megfontolandót.

„Olyan lapot szeretnénk készíteni, amiben a magyar pedagógusok jelen vannak, határoktól függetlenül, s ha ilyen szerencsém volt, hogy találkoztam Önökkel, akkor ezt a sors jelének kell tekintenem, vagyis máris kérem Önöket, hogy írjanak lapunk számára iskolai életükről. Amiről szó lenne, az nem kíván nagy munkát, tulajdonképpen afféle levél lenne, amelyet az ember a barátjának ír, ha el akar neki mesélni valamit. Ilyesféle történetet szeretnék kérni, abszolút személyeset, ami megesett Önökkel az iskolájukban, vagy az iskolán kívül, s jól jellemzi azt, miféle dolgokkal kell küszködnie egy magyar tanítónak Sepsiszentgyörgyön, miféleké az ottani magyar (román, cigány) gyerekek. S miféle pedagógiai, emberi magatartással próbálnak Önök boldogulni. Szólhat ez a történet a magukra hagyott gyerekekről, akiknek a szülei Nyugat-Európában dolgoznak valahol, a belvárosi elit gyerekek ügyeiről, a cigány diákokkal való küzdelemről. A lényeg: nem általánosság, minél kevesebb bölcsekedés, hanem történet. Ami megesett egy órán vagy órán kívül. Aztán, ha történet, vagy történetek már vannak, akkor abba, azokba már minden belekeveredhet, a magyarság gondjai, a városé, a kultúráé, az iskolai világé.

A terjedelem lehet akár csak fél oldal, de lehet több oldal is. Az a lényeg, hogy aki olvassa az írásukat, Önökre ismerjen, az Önök mondataira, gesztusaira, pedagógiájára, vagyis ne egy elképzelt jó tanító mondatait írják.

Az írásért fizetni nem tudunk, de tiszteletpéldányt küldünk.”

„Mellékelt írása angliai ösztöndíjas nyelvtanári két hetéről minden érdekes részletet nélkülöz. Említi például, hogy a tizenkét országból érkezett tanárok a foglalkozások szüneteiben megvitatták iskoláik hasonlóságait és különbségeit, de ennek a mondatnak csak akkor van értelme, ha felidézi a szóba került hasonlóságokat és különbségeket, de nem tette. Azt írja, hogy a továbbképzés módszertanilag rengeteget nyújtott, ebből a rengetegből megoszthatott volna a beszámolója olvasóival valamit, ha csak nem a reppelés és a versírás volt az újdonság, amire célzott. Egyáltalán, az lett volna jó, ha Széchenyi szemével néz körül Angliában, s amit lát, abból próbálja megérteni azt, ami idehaza van. Szembesül. Szembesít. Ebből az Ön írásában semmi nincs. Pedig nyelvtanításunk helyzete, nyomorúsága kritikáért, reformokért kiált. Az Ön beszámolója voltaképpen mindenről hallgat, ami egy pedagógus olvasót érdekelhetné, azon az egyetlen elemen túl, hogy nagyon kellemes ösztöndíjjal kijutni Angliába. Ez az, amit mindannyian tudunk. S hogy bosszantó kötelesség beszámolót írni róla. Ezt sugallja beszámolója minősége. Ezt viszont sajnálom, pedig két kellemes hétért járt volna néhány őszinte, tárgyyszerű mondat.”

Takács Géza

Következő lapszámunk október végén jelenik meg.